

Arrest

nr. 164 680 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 september 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 6 september 2013 waarbij een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 november 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juni 2009 dient de verzoeker een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Nadat de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard op 1 maart 2010, beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) op 14 februari 2013 dat de aanvraag ongegrond is. De gemachtigde treft op 14 februari 2013 tevens een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Deze beide beslissingen worden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 31 mei 2013.

1.3. Op 22 juli 2013 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.4. Op 6 september 2013 beslist de gemachtigde dat deze tweede aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is.

Het betreft de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 4 oktober 2013 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 22.07.2013 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 14/02/2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd.02/06/2009. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlage dd. 15/06/2003 waarnaar verwezen wordt voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerste ingediende aanvraag dd. 02/06/2009. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 14/02/2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijke te verklaren op basis van artikel 9ter §3 - 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)

Op het standaard medisch getuigschrift wordt er verwezen naar bijlagen. Er dient opgemerkt te worden dat deze niet bij de aanvraag werden gevoegd en aldus kunnen deze dan ook niet aan de ambtenaar-geneesheer ter beoordeling worden voorgelegd.”

1.5. Op 6 september 2013 legt de gemachtigde ten aanzien aan de verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar op.

Dit is de tweede betreden beslissing, die eveneens werd ter kennis gebracht op 4 oktober 2013 en die als volgt is gemotiveerd:

“Aan de heer:

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod van 3 jaar:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft nagelaten gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd op 14/02/2013 en betekend op 31/05/2013."

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514; R. STEVENS. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

Het voorliggende beroep is gericht enerzijds tegen de beslissing van 6 september 2013 houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en anderzijds tegen het inreisverbod dat op 6 september 2013 werd getroffen. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoeker in het verzoekschrift geen enkele verantwoording geeft voor het gegeven dat hij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en anderzijds het inreisverbod op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

Ter terechtzitting wordt de kwestie van de samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen aan een tegensprekelijk debat onderworpen. De advocaat van de verzoeker stelt dat er wel een verband

bestaat tussen de beide beslissingen, in die zin dat het inreisverbod niet zou zijn opgelegd indien een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou zijn toegekend. Aangezien het een ernstige medische problematiek betreft, zou tevens artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) moeten worden onderzocht.

De verzoeker kan echter niet worden gevolgd. Er dient te worden benadrukt dat de thans bestreden beslissingen strikt van elkaar dienen te worden onderscheiden. De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en werd zodoende genomen in antwoord op een aanvraag vanwege de verzoeker op grond van de specifieke bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De tweede bestreden beslissing is een inreisverbod van drie jaar dat is gestoeld op het feit dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 31 mei 2013 en vindt zijn juridische grondslag in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Dit eerder gegeven bevel maakt niet het voorwerp uit van het onderhavige beroep.

Het voormelde bevel om het grondgebied te verlaten, waarop het inreisverbod gebaseerd is, houdt geen verband met de door de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die middels de eerste bestreden beslissing onontvankelijk wordt verklaard. Tevens dient te worden vastgesteld dat nergens in de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar (de motieven van) de tweede bestreden beslissing en *vice versa*. Een stellig verband tussen de onderscheiden bestreden beslissingen ontbreekt dan ook.

De in het voorwerp aangeduide beslissingen hebben een verschillende juridische grondslag en zijn het gevolg van onderscheiden procedures en vaststellingen. Tevens dient te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoeker werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste bestreden beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede bestreden beslissing en omgekeerd. Bij het onderzoek naar de grieven van verzoeker moeten, naargelang het onderzoek de eerste bestreden beslissing dan wel de tweede bestreden beslissing betreft, andere feitelijke gegevens in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen opgelost worden. Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat de verzoeker geheel eigen en afzonderlijke grieven aanvoert tegen het bestreden inreisverbod dan wel tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Waar ter terechtzitting wordt geopperd dat er geen inreisverbod zou zijn opgelegd indien een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet zou zijn toegekend (een hypothese die op zich wel klopt), merkt de Raad op dat dit nog niet betekent dat een nietigverklaring van de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing op zich reeds tot gevolg heeft dat het bestreden inreisverbod zijn juridische of feitelijke grondslag verliest. De Raad benadrukt dat een stellig verband in deze optiek enkel kan worden aangenomen indien de nietigverklaring van de ene beslissing rechtstreeks tot gevolg heeft dat de andere beslissing onwettig is. Dit kan in het voorliggende geval echter niet worden vastgesteld. Bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing valt de verzoeker terug op een ingediende aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarover door het bevoegde bestuur nog niet is beslist. Een dergelijk situatie heeft echter geen enkel verblijfsrechtelijk gevolg voor de verzoeker, zodat het inreisverbod dat gestoeld is op het niet voldaan zijn aan de terugkeerverplichting niet *ipso facto* onwettig wordt als gevolg van de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

In verband met de noodzaak om artikel 3 van het EVRM te onderzoeken, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoeker de schending van deze verdragsrechtelijke bepaling, zowel ter terechtzitting als in het verzoekschrift, slechts in verband brengt met de wettigheid van de eerste bestreden beslissing. Aangezien, zoals hierna zal blijken, de eerste bestreden beslissing reeds op andere gronden wordt vernietigd en nu de advocaat van de verzoeker ter terechtzitting geenszins verduidelijkt waarom een nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing omwille van een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM meteen ook de nietigverklaring van het inreisverbod zou impliceren, volstaat dit betoog niet om aan te tonen dat er een stellig verband, wat de juridische grondslag en feitelikheden betreft, bestaat tussen de twee bestreden beslissingen.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift twee verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de beslissing van 6 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt enerzijds en de beslissing van dezelfde datum waarbij een inreisverbod wordt opgelegd anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk worden verklaard voor de eerstgenoemde bestreden beslissing, die door de advocaat van de verzoeker tevens wordt aangeduid als de voornaamste en belangrijkste beslissing.

Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing van 6 september 2013 waarbij aan de verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies). De grieven die tegen dit inreisverbod worden aangevoerd, worden dan ook niet onderzocht.

4. Onderzoek van het beroep – wat de eerste bestreden beslissing betreft (hierna: de bestreden beslissing)

4.1. In een eerste middel voert de verzoeker onder meer de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

De verzoeker verschaft hieromtrent de volgende toelichtingen:

"De desbetreffende beslissing werd onontvankelijk verklaard op basis van artikel 9ter §3, 5° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08/01/2012. In dit artikel wordt bepaald dat een aanvraag onontvankelijk wordt verklaard door de gemachtigde van de minister: "wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling."

Deze onontvankelijkheidsgrond werd in casu slechts gemotiveerd door het summiere "Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlage dd. 15/06/2013 waarnaar verwezen wordt voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 02/06/2009. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkenen."

De Dienst Vreemdelingenzaken laat hier echter na het dossier te bestuderen. Dit blijkt uit het argument dat verweerder aanhaalt dat "er dient opgemerkt te worden dat deze (bijlagen waarnaar verwezen wordt in het standaard medisch getuigschrift) niet bij de aanvraag werden gevoegd". Uit de inventaris der overtuigingsstukken blijkt echter duidelijk dat naast het standaard medisch getuigschrift, stuk 2 bijgevoegd bij de aanvraag, ook een schrijven van de geneesheer-cardioloog, Dr. E(...) dd. 15/06/2013, is bijgevoegd als stuk 3.

Voorts blijkt uit voorgenoemde documenten dat de gezondheidstoestand van de heer M(...) wel degelijk gewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 02/06/2009.

Uit het begeleidend schrijven van Dr. E(...), dd. 15/06/2013, blijkt duidelijk dat de medische voorgeschiedenis van de verzoeker aanzienlijk uitgebreid is sinds de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 02/06/2009.

In september 2011 werd diabetes mellitus type 2 vastgesteld, waarvoor de verzoeker het medicijn Glucophage kreeg voorgeschreven.

Nog in 2011 werd jichtarthropathie en een anxio-depressief syndroom vastgesteld.

Op 13/09/2011 verergerde de toestand van meneer en werd hij opgenomen in het UZA te Antwerpen voor een catheterisatie en een coronarografie, waarna een maximaal conservatief medicamenteuze therapie werd voorgesteld.

Zijn toestand leek een tijd lang gestabiliseerd, hoewel hij maandelijks werd opgevolgd en steeds last heeft van pijn op de borst of dyfspneu ten gevolge van het hartfalen, het coronarialijden en het gemengd matig tot ernstig kleplijden.

Op 22/02/2013 werd echter weer een voorkamerflutter vastgesteld waarvan geen conversie kon gemaakt worden met Cordarone.

Op 12/03/2013 werd de verzoeker hiervoor gehospitaliseerd mede omdat er ook hemodynamische instabiliteit was. Hier werd een elektrische cardioversie toegepast waarna er een sinusritme ontstond.

Hieruit kan worden afgeleid dat de toestand van meneer niet identiek is gebleven, doch enigszins verergerd is. Op middellange termijn riskeert de verzoeker een pacemaker en/of een implanteerbare defibrillator nodig te hebben gezien de ernstige bradycardie en ventriculaire aritmieën. Indien de strikte cardiale therapie niet zou worden voortgezet of zou worden onderbroken resulteert dit in een resultaat dat te vergelijken valt met een behandelde vaste weefsel maligniteit zoals longkanker.

Terwijl de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. De Raad treedt bij het onderzoeken van de zorgvuldigheidsplicht niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die mer de vaststelling onverenigbaar zijn (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 65.747 van 24.08.2011)"

4.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoeker stelt dat zijn gezondheidstoestand gewijzigd is sinds de vroegere aanvraag ingediend op 2 juni 2009. Sinds 2011 zou hij lijden aan jichtarthropatie en een anxio-depressief syndroom, diabetes mellitus type 2. Hij stelt eveneens dat zijn gezondheidstoestand verergerd is in tegenstelling tot de gezondheidstoestand tijdens de eerste aanvraag 9ter.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit het standaard medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is ten opzichte van de gezondheidstoestand bij vroegere aanvraag van 2 juni 2009, die bij beslissing van 14 februari 2013 ongegrond werd verklaard.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker beweert stelde de behandelende arts als diagnose vast hetgeen volgt:

"ernstig recidiverende cordecensatie en angor omwille van verminderde hartfunctie, hartslagaderlijden en gemengde kleplijden."

De bovenvermelde aandoening, die verzoeker aanhaalt in zijn verzoekschrift, blijken niet uit het standaard medisch getuigschrift.

In de bestreden beslissing wordt eveneens verduidelijkt dat er geen bijlagen werden toegevoegd aan het standaard medisch getuigschrift, hoewel de behandelende arts in het standaard medisch getuigschrift naar de bijlagen verwijst.

Verwerende partij kon geen rekening houden met bijlagen die niet toegevoegd werden en die haar onbekend waren.

De aangehaalde aandoeningen (diabetes mellitus type II, jichtarthrofie, anxio-depressief syndroom) werden door de behandelende arts in het standaard medisch getuigschrift vermeld onder 'medische voorgeschiedenis'.

De aandoening die verzoeker in zijn vroegere aanvraag had ingeroepen had betrekking op hartproblemen.

De motivering van de bestreden beslissing is volledig gesteund, op een correcte feitenvinding."

4.3. De zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS

22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Zoals de verzoeker ook reeds aangeeft, treedt de Raad bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Waar de verzoeker aangeeft dat hij bij zijn aanvraag naast het standaard medisch getuigschrift van 15 juni 2013 tevens een schrijven van diezelfde datum heeft bijgebracht van de geneesheer-cardioloog, merkt de Raad op dat het bedoelde schrijven van de cardioloog zich inderdaad in het administratief dossier bevindt. Niettemin moet worden opgemerkt dat uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde deze bijlage van 15 juni 2013 in rekening heeft genomen, hij stelt immers uitdrukkelijk als volgt: *“Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlage dd. 15/06/2013 waarnaar verwezen wordt voor waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerdere ingediende aanvraag dd. 02/06/2009.”* (onderlijning door de Raad) In de mate dat vastgesteld wordt dat het standaard medisch getuigschrift verwijst naar “bijlagen” die niet bij de aanvraag werden gevoegd, dient hieruit te worden begrepen dat er geen andere bijlagen werden bijgebracht dan de bijlage van 15 juni 2013 daar waar het standaard medisch getuigschrift vijf bijlagen vermeldt. Deze vaststelling is in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. Op dit punt kan dan ook geen onzorgvuldigheid in de feitenvinding worden vastgesteld.

Anders ligt het evenwel waar de gemachtigde stelt dat verzoekers gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerdere aanvraag van 2 juni 2009 en dat slechts de eerder aangehaalde gezondheidstoestand wordt bevestigd waarop reeds uitgebreid werd ingegaan in de beslissing van 14 februari 2013 die werd genomen naar aanleiding van de eerdere aanvraag van 2 juni 2009.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt met name dat de verzoeker bij zijn eerste aanvraag van 2 juni 2009 een aantal medische attesten had voorgelegd (dd. 17/02/2004, 04/06/2004, 28.03/2007, 10/03/2009, 13/08/2009, 24/09/2009, 24/11/2009) en een schrijven van 22 februari 2012 waarbij gevraagd wordt om de verblijfsprocedure te versnellen omdat deze reeds vier jaar duurt hetgeen de verzoeker onzeker maakt. De ambtenaar-geneesheer heeft deze stukken in zijn advies van 11 februari 2013 in rekening genomen en hij heeft deze als volgt geanalyseerd:

“Deze 53-jarigie man werd in Middelheim ziekenhuis geopereerd aan zijn hart. Zijn toestand is sindsdien bevredigend, wel gaat hij regelmatig op opvolging, maar de toestand is stabiel, er waren geen nieuwe hospitalisaties meer, noch acute opstoten.

De huidige toestand betekent absoluut geen gevaar voor zijn leven of zijn fysieke integriteit.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest de laatste 3 jaar die het vermelden waard zijn, of alleszins werden wij daarvan niet ingelicht. Er waren hier geen verdere hospitalisaties en ook geen acute opstoten.”

Het is op grond van dit advies dat verzoekers eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard bij beslissing van 14 februari 2013.

Aldus blijkt dat de verzoeker naar aanleiding van de aanvraag van 2 juni 2009 slechts medische stukken heeft voorgelegd die wijzen op een hartprobleem, waarvoor de verzoeker in 2008 een bypassoperatie onderging doch waarbij er geen verdere hospitalisaties noch acute opstoten waren.

Zoals de verzoeker terecht opmerkt, gaat de gemachtigde niet uit van een correcte feitenvinding waar hij stelt dat verzoekers gezondheidstoestand niet gewijzigd is ten aanzien van de eerdere aanvraag van 2009. Immers kan samen met de verzoeker worden vastgesteld dat de bij de tweede aanvraag van 22 juli 2013 gevoegde medische stukken, waaronder het attest van dr. E. van 15 juni 2013 als bijlage bij het standaard medische getuigschrift, een aantal elementen bevatten die nog niet voorkwamen en nog niet

werden beoordeeld in het kader van de vorige aanvraag die ongegrond werd verklaard op 14 februari 2013, waaronder onder meer de volgende:

- Een diabetes mellitus type 2 waarvoor behandeling met Glucophage, gediagnosticeerd in september 2011 en waarbij in het standaard medisch getuigschrift van 15 juni 2013 deze Glucophage uitdrukkelijk wordt vermeld als actuele medische behandeling (Rubriek C)
- Een jichtarthropatie gediagnosticeerd in 2011
- Een hospitalisatie op 13 september 2011 voor een catheterisatie en coronografie waarbij een maximaal conservatieve medicamenteuze therapie wordt voorgesteld
- Een voorkamerflutter op 22 februari 2013
- Een hospitalisatie op 12 maart 2013 wegens hemodynamische instabiliteit waarbij een elektrische cardioversie werd toegepast

Gelet op hetgeen hierboven werd vastgesteld, is de Raad van oordeel dat het manifest onjuist is en kennelijk onredelijk om te oordelen dat de verzoeker *“in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift en de bijlage dd. 15/06/2003 waarnaar verwezen wordt voor[legt] waaruit blijkt dat zijn gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerste ingediende aanvraag dd. 02/06/2009. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene.”*

De motieven van de bestreden beslissing duiden dan ook op een manifest gebrekkig onderzoek van de zaak zodat *in casu* niet kon worden besloten dat in de nieuwe aanvraag slechts dezelfde elementen worden voorgelegd als in de eerste aanvraag.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Waar wordt gesteld dat de diabetes, de jichtarthropatie en het anxio-depressief syndroom slechts in de medische voorgeschiedenis worden vermeld, neemt dit niet weg dat het gaat om elementen die geheel anders zijn van aard dan de loutere hartproblematiek die werd voorgelegd in de eerdere aanvraag. Tevens dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing of in het administratief dossier geenszins enige vaststelling hieromtrent gelezen kan worden, zodat moet worden opgemerkt dat de verweerder de vastgestelde onwettigheid niet kan wegnemen door voor het eerst in de nota met opmerkingen een *a posteriori* beoordeling ten berde te brengen. De verzoeker kan overigens, zonder dat de verweerder dit concreet weerlegt, tevens worden gevolgd waar hij laat blijken dat zijn medische toestand gelet op de verwickelingen en nieuwe diagnoses van de laatste jaren er in relevante mate op achteruit is gegaan. De loutere vaststelling in de bestreden beslissing dat de elementen van de huidige aanvraag reeds werden ingeroepen in de vorige aanvraag en dat de gezondheidstoestand ongewijzigd is, is dan ook niet verenigbaar met de aan de gemachtigde voorgelegde stukken. Bovendien wordt de Glucophage in het standaard medische getuigschrift van 15 juni 2013 uitdrukkelijk vermeld als zijnde een actueel lopende behandeling, zodat hieruit blijkt dat de verzoeker nog steeds in behandeling is voor de diabetes mellitus type 2 die in 2011 werd vastgesteld.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht is aangetoond.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond, hetgeen leidt tot de nietigverklaring van de (eerste) bestreden beslissing. Een onderzoek naar de overige grieven die in het verzoekschrift werden ontwikkeld, dringt zich niet op.

5. Korte debatten

Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is wat deze beslissing betreft, zonder voorwerp.

Het beroep tot nietigverklaring is voorts onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt op dit punt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het feit dat één van de bestreden beslissingen dient te worden vernietigd, is het passend om de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 september 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is, wat de in artikel 1 vernietigde beslissing betreft, zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE